

ad III. A. 11. a. Som opført i Forslag til Finantslov for 1881—82, jfr. nærmere Anmærkningerne til samme § 19 III. A. 9. a.

ad III. A. 11. b. og c. De foreslaaede Bølsb ere stemmende med de sædvanlige Bevillinger.

ad III. A. 11. d. Ved Forslag til Finantslov for 1879—80 fremsatte Ministreiret i Overensstemmelse med en fra det veterinære Sundhedsraad modtagen Betænkning, Begjæring om en lignende Bevilling, idet man til dens Begrundelse vedføjede Forslaget følgende Anmærkninger:

„Om end den Maade, hvorpaa Veterinærpolitiforretningerne i Følge den gjældende Lovgivning ere ordnede her i Landet, som Erfaringen har vist, under almindelige Forhold maa anses for tilstrækkelig hensigtsmæssig, lader det sig dog ikke benægte, at Tilfælde vilde kunne forekomme, i hvilke hin Ordning næppe kan antages at ville frembyde fuld Betyrrelse for de vigtige Interesser, der her ville kunne staa paa Spil. Som bekendt bestaar Veterinærpolitiet af vedkommende Politimester og den af ham for det enkelte Tilfælde tilkaldte private Dyrlæge, der ordentligvis vil være den, fra hvem Anmeldelse om det indtrufne Sygdomstilfælde er fremkommen, men ligesom der ikke er etableret nogen anden Kontrol med Dyrlægens Sygebehandling og med de af Politimesteren efter hans Indstilling eller af egen Drift i Anledning af Sygdommen truffne Foranstaltninger, end den, der kan blive en Følge af, at Ministeriet lader de i Genhold til Slutningsbestemmelsen i Lov af 29de December 1857 § 4 modtagne Indberetninger underkaste en Prøvelse af det veterinære Sundhedsraad, hvis Udsættelser, hvormeget Behandlingen af disse Sager end paasynes, dog som oftest først vilde kunne fremkomme paa et senere Stadium af Sygdommen, saaledes har Veterinærpolitiet ei heller Udgang til af særlig dygtige og sagkyndige Fagmænd at erholde den Hjælp og Veiledning som i tvivlsomme og vanskelige Tilfælde ofte kan gjøres nødvendig, paa anden Maade end ved at henvende sig til Ministeriet, ved hvis Foranstaltning da Veterinærstyrelsen, et af det veterinære Sundhedsraads Medlemmer eller en af Lægerne ved Landbohøjskolen kan udsendes, men det er klart, at saadan Hjælp ofte vil komme for sent. Under den stigende Udvikling af Husdyrholdet, den særegne Behandling af Dyrene i visse Retninger (forceret Mælkegivning og Fødning) samt den stærkt tiltagende Samfærdsel, maa vanskeligere Tilfælde befrægtes stedse hyppigere at ville forekomme, og hertil kommer derhos, at den i de senere Aar stedsindende store Udsjælf af Kreaturer kræver en forøget Opmærksomhed for at forebygge Smittes Overførsel til fremmede Lande. Under de Overvejelser, for hvilke Spørgsmaalet, om hvilke Foranstaltninger der yderligere kan være at træffe for at værne Landet mod Udbredelse af smitsomme Kreatursygdomme, af Ministeriet er blevet gjort til Gjenstand, har Opmærksomheden derfor ogsaa særligt været henvendt paa det heromhandlede Punkt, og man er herved, i Samstemning med det veterinære Sundhedsraad, kommet til det Resultat, at en mere tilfredsstillende Ordning af Veterinærpolitiforretningerne vilde kunne ventes opnaaet, naar der til Bistand ved disse Forretningers Udførelse af det Offentlige blev ansat særlige, lønne Dyrlæger, navnlig saaledes, at der i hvert Amt fandtes en saadan Dyrlæge. Amtsdyrlægens Over skulde fornemmelig bestaa i, at han, saasnart det første Tilfælde af en ondartet smitsom Sygdom var anmeldt for Politimesteren, efter Tilkaldelse af denne skulde begive sig til Stedet og der konstatere Tilstedeværelsen af Sygdommen, hvilket vilde afgive en Betyrrelse, som næppe vil kunne undværes i Tidens Løb, hverken af Drigheden, der anvendes, eller af Befolkningen, der er underkastet de ofte meget besværlige Foranstaltninger, som Sygdommen giver Anledning til, hvorhos han efter Omstændighederne skulde til Politimesteren afgive Erklæring om, hvorvidt han kunde godkjende de af den private Dyrlæge foreslaaede Foranstaltninger, samt om hvad der videre maatte være at foretage. Hvorvidt Amtsdyrlæger flere Gange under samme Smitte skulde undersøge Forholdene paa Stedet, maatte bero paa vedkommende Politimester eller Amtmand, til hvilke Amtsdyrlægen maatte gjøre Indstilling i saa Henseende. Amtsdyrlægen vilde derhos have at sætte sig fuldstændig ind i Alt, hvad der staar i Forhold til de smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, og det vilde derfor naturlig kunne paalægges ham at gjøre Uddrag af de aarlige Beretninger om Arsenikvæfninger og om de mildere smitsomme Sygdomme, som kunde lægges til Grund for en samlet Fremstilling af disse Forhold i i hvert Amt.

Med Hensyn til den Lønning, der maatte tillægges Amtsdyrlægerne, har man ment, at et Honorar af 1,000 Kr. til hver, for Bornholms Vedkommende af 500 Kr., heri indbefattet Bederlag for Kontorholdsudgifter, vilde være passende, idet det er forudsat, at Amtsdyrlægerne tillige ere praktiserende Dyrlæger. Denne Udgift, der maatte udredes af Statskassen, vilde saaledes ialt beløbe